

Становлення національної моделі економічного розвитку України

В. І. Сапичⁱ, Н. М. Сапичⁱⁱ

Однією зі складових успіху країн, які створили значний економічний потенціал і забезпечили для свого населення гідне життя, є обрання ними ефективної національної моделі економічного розвитку. Отже, для економіки України актуальним є вивчення досвіду країн-лідерів, щоб із урахуванням історичних, соціально-економічних і національних особливостей нашої країни запровадити доцільну модель економічного розвитку. У статті показано, що за понад 20-річний період в Україні сформувалася специфічна економічна модель, яка не відповідає тим очікуванням, які ми мали на початку ринкової трансформації. На основі аналізу визначальних рис національних моделей сучасних провідних країн обґрунтовано доцільність впровадження в Україні наздоганяючої моделі розвитку. Дана модель у перспективі дозволить перейти Україні до суспільства із соціально-орієнтованою економікою.

Ключові слова: інноваційна модель розвитку, модель сталого розвитку, наздоганяюча модель розвитку, національна модель розвитку економіки, перехідна економіка, соціально-орієнтована економіка.

Абревіатури:

ВВП – Валовий внутрішній продукт

ІЕС – Індекс економічної свободи

СНД – Співдружність Незалежних Держав

УДК: 338.22.01

JEL коди: E60, N14, O11, P21

Вступ. Ринкова економіка є основою функціонування соціально-економічної системи будь-якої сучасної розвиненої країни. Водночас потужний економічний потенціал і високі соціальні стандарти життя населення цих країн сформувалися завдяки наявності в кожній із них національної моделі господарювання, яка враховує специфічність багатоманітності факторів економічного, політичного і соціального характеру. Минуло понад 20 років, як Україна обрала ринкову форму розвитку економіки, проте довготривала економічна криза свідчить про відсутність у нашій країні власної моделі господарювання. Пошук найбільш ефективного шляху розвитку української економіки вимагає вивчення досвіду провідних зарубіжних країн щодо застосування ними тих чи інших теоретичних концепцій, а також конкретних економічних важелів та інструментів їх реалізації.

Постановка проблеми. Одним із перших вітчизняних учених проблему моделей економічного розвитку в рамках сучасної системи господарювання розпочав досліджувати С. В. Мочерний. На його думку, моделі економічного розвитку можна згрупувати за такою класифікацією: 1) ринкова економіка з її модифікаціями та

ⁱ Сапич Вадим Іванович, кандидат економічних наук, доцент, професор кафедри соціально-економічних дисциплін Сумської філії Харківського національного університету внутрішніх справ;

ⁱⁱ Сапич Надія Миколаївна, кандидат економічних наук, доцент, доцент кафедри теоретичної та прикладної економіки Сумського національного аграрного університету.

© В. І. Сапич, Н. М. Сапич, 2013

історичними формами; 2) змішана економіка; 3) постіндустріальне суспільство; 4) модель національної економіки; 5) капіталістична економіка; 6) народна економіка. Найоптимальнішою моделлю для України С. В. Мочерний вважає модель народної економіки, яка передбачає використання усіх типів власності (за домінування трудової колективної власності), всебічний соціальний захист населення і національне демократичне економічне планування [1].

О. І. Соскін виділяє три моделі економічного розвитку (державний соціалізм, державно-монополістичний капіталізм, народний капіталізм) і вважає, що «впровадження моделі народного капіталізму найбільшою мірою відповідає національним економічним інтересам України як європейської держави» [2].

Модель народного капіталізму виникла у 40-х рр. ХХ ст. і набула значного поширення у наступному десятилітті. Її засновниками були американські економісти М. Надлер і А. Берлі. До головних ознак народного капіталізму його теоретики відносили розподіл власності через розміщення акцій серед широких мас населення, підвищення ролі менеджерів в управлінні підприємствами та послаблення диференціації доходів різних груп населення [3]. Одним із напрямів трансформації моделі народного капіталізму стала поява моделі соціально-орієнтованої економіки, яку розробили на неоліберальних ідеях представники фрейбурзької школи А. Мюллер-Армак, Ф. Бем, А. Рюстов і В. Репке та практично реалізував у Німеччині в кінці 40-х – на початку 60-х рр. Л. Ерхард [4]. До основних визначальних рис моделі соціально-орієнтованої економіки слід віднести достатньо високу питому вагу у структурі власності підприємств державної форми власності, значні державні видатки на реалізацію соціальних програм, сприяння розвитку конкурентного середовища через державну підтримку малого і середнього бізнесу, високий рівень добробуту населення та економічну стабільність.

Наприкінці 90-х рр. українські науковці М. А. Голубець, С. І. Дорогунцов, В. П. Кухар, Л. Г. Руденко, В. М. Трегобчук, М. А. Хвесик, В. О. Шевчук та інші розробили концепцію сталого розвитку економіки України. Дана наукова розробка базувалася на моделі сталого (стійкого) розвитку, яка виникла як відповідь на виклик глобальної природно-господарської трансформації і була сформульована в 1992 р. в Ріо-де-Жанейро на Всесвітній конференції з проблем розвитку і довкілля. Сутність сталого розвитку полягає у забезпеченні такого економічного зростання, яке дає змогу гармонізувати відносини людина-природа (довкілля) та зберегти навколишнє середовище сприятливим для здоров'я людей як нинішнього, так і майбутніх поколінь. Модель сталого розвитку має за домінуючий екологічний аспект, який, безумовно, є актуальним для нашого суспільства, але його реалізація вимагає створення засад соціально-орієнтованої економіки.

З початку 2000 років серед українських економістів набуває популярності теорія інноваційного розвитку, положення якої сформулювали у 80–90-х рр. Ф. Агійон, Р. Барро, Д. Бекаттіні, Р. Кемегні, Ф. Кук, М. Портер, П. Ромер, Н. Тріфт, Г. Хакенсон, Дж. Хелд, Дж. Хоувеллс, П. Хоувіт та ін. У 2004 р. авторський колектив під керівництвом А. С. Гальчинського і В. М. Гейця розробив Стратегію економічного і соціального розвитку України (2004–2015 роки) «Шляхом Європейської інтеграції», в основу якої було покладено інноваційну модель розвитку [5]. Відповідно до моделі інноваційного розвитку головним джерелом довготривалого економічного зростання мають стати наукові надбання та їхнє технологічне застосування, що забезпечить прискорений розвиток високотехнологічних виробництв, які б створили основу

експортного потенціалу. Проте сучасний стан економіки України свідчить, що наша країна не просунулася шляхом створення інноваційної моделі розвитку. Так, за даними Євростату, якщо у 2003 р. питома вага витрат на виконання наукових та науково-технічних робіт у ВВП України складала 1,06%, то у 2009р. – лише 0,86%. За цей період у країнах ЄС-27 аналогічний показник збільшився з 1,86 до 2,01%, у тому числі у Німеччині – з 2,52 до 2,82%, у Чеській Республіці – з 1,25 до 1,53%, а у Естонії – з 0,77 до 1,42% [6]. Наведені статистичні дані свідчать, що впровадження інноваційного розвитку економіки України стримується незавершеністю ринкових трансформацій, а також недостатнім урахуванням досвіду використання національних моделей розвитку іншими країнами.

Метою даної роботи є дослідження сформованої у нашій країні моделі економічного розвитку з позицій соціальної структури суспільства і стану ринкового середовища та обґрунтування доцільної моделі розвитку економіки України з урахуванням визначальних рис національних моделей зарубіжних країн, які нині стали лідерами світового господарства.

Результати дослідження. Сучасна економіка України класифікується як перехідна від командно-адміністративної (директивної) системи до ринкової. Рада Міністрів Європейського Союзу 1 грудня 2005 р. і Міністерство торгівлі США 17 лютого 2006 р. визнали ринковий характер економіки України, але цей режим може використовуватися лише при антидемпінгових розслідуваннях, тобто це далеко не повний ринковий статус. На початковому етапі перехідна економіка стикається з необхідністю здійснення таких перетворень: забезпечення макроекономічної стабілізації (жорстка грошова політика як засіб боротьби з інфляцією, реформування податкової системи для збільшення надходжень у державний бюджет, урегулювання зовнішніх розрахунків); лібералізація економічної політики (усунення державного контролю за цінами на переважну більшість товарів та послуг, відмова від командно-адміністративної розподільчої системи, створення системи комерційних банків, впровадження ринкового механізму визначення процентної ставки і розвитку фінансового ринку, скасування державної монополії у зовнішній торгівлі, розширення доступу в країну іноземних інвестицій, введення конвертованості національної валюти); приватизація державних підприємств і демонополізація виробництва (перехід у приватну власність значної частки державних підприємств, розвиток малого і середнього бізнесу для подолання монополізму і створення конкурентного середовища); формування системи соціального захисту населення (введення соціальних компенсаторів для подолання негативних наслідків впровадження ринкових механізмів).

На жаль, за два десятиліття в Україні в повному обсязі не вирішено жодного із завдань перехідного періоду. У 90-ті рр. економіка України неухильно падала, внаслідок чого ВВП знизився до 40,8% щодо рівня 1990 р. (рис. 1).

Наступне зростання протягом дев'яти років дещо підвищило даний показник, але криза 2008–2009 рр. знову відкинула нашу економіку назад. У 2010 р. ВВП України складав лише 65,8% від рівня 1990 р.

Не забезпечено в Україні і фінансової стабілізації. Інфляція в Україні є значно вищою, ніж у промислових країнах і навіть у азійських, африканських і латиноамериканських країнах, що розвиваються (рис. 2).

Стрімка лібералізація цін при нерегульованості експортно-імпорتنих операцій і розриві сформованих при плановій системі коопераційних зв'язків між підприємствами не призвела до збалансованості економіки. За таких умов у 90-х роках. значна кількість

підприємств машинобудування, аграрного сектору, легкої, харчової, деревообробної промисловості, інших галузей економіки опинилася у складному фінансовому стані. Проте ефективної системи банкрутства впроваджено не було і виробничий потенціал таких підприємств фактично було зруйновано. Єдиним позитивним наслідком лібералізації цін стало усунення дефіцитності товарів, але значне зростання рівня цін суттєво обмежило споживчий попит населення.

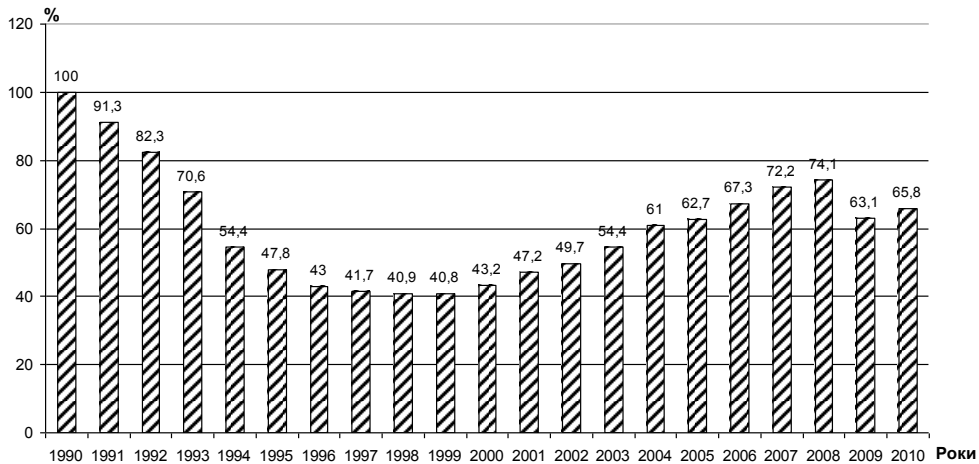

Рис. 1. Динаміка ВВП України [7]

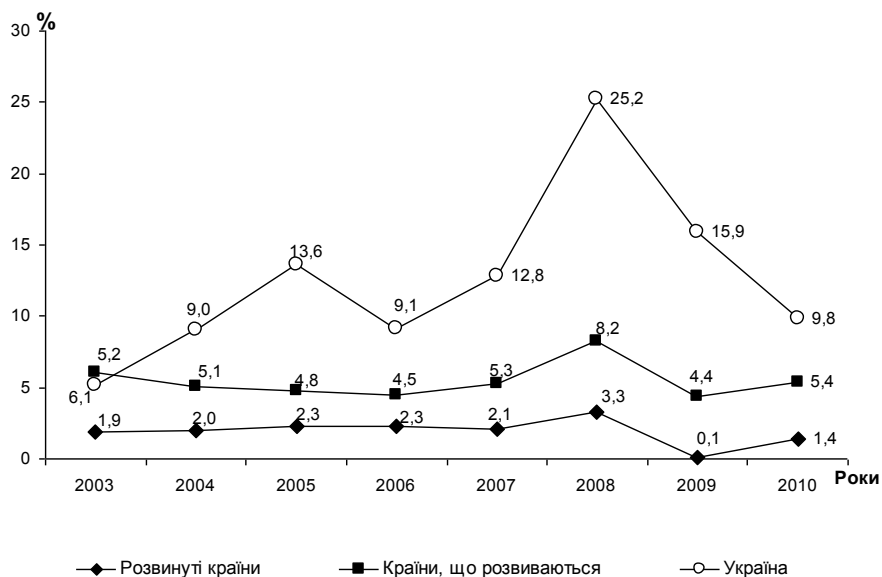

Рис. 2. Рівень інфляції в Україні і зарубіжних країнах [8]

При невідповідності мінімальної заробітної плати необхідному прожитковому мінімуму неможливо запровадити будь-які відчутні для населення соціальні гарантії. Навіть у передкризові роки, коли спостерігалось економічне піднесення, більшість громадян України негативно оцінювали стан свого життя. Так, проведений напередодні кризи 2008–2009 рр. Інститутом соціології НАН України соціологічний моніторинг показав, що лише 11,7% населення вважають, що все не так вже й погано і можна жити, а 53% вважають, що жити важко і 27,3% – що терпіти і надалі таке важке становище вже неможливо, 36,9% опитаного населення країни відчують напруженість, роздратованість, страх і невпевненість у майбутньому [9].

Наслідком приватизації і ринкових трансформацій в Україні не стало формування потужного прошарку середнього класу, який є однією з ознак соціально-орієнтованої моделі економічного розвитку. Нині в Україні середній клас складає близько 15% громадян [10]. У країнах з ринковою економікою прошарок середнього класу сягає 60–70%. Більшість населення України (приблизно 70%) – це люди, які мають мізерні статки і відірвані від власності. До верхньої частини суспільства відносяться фінансово-промислова олігархія (5% громадян) і державний апарат управління (близько 10% населення) [2].

Сучасне економічне середовище України характеризується значною монополізацією більшості сфер і галузей економіки і вкрай слабким впливом ринкових важелів регулювання. За ІЕС Україна посідає прикінцеве місце у світі і Європі. Для більш глибокого розуміння стану ринкових відносин в Україні доцільно звернути увагу на складові ІЕС (табл. 1). Якщо взяти до уваги різницю між рейтингом України і середньосвітовим показником, то найсерйознішими проблемами на шляху просування України до ринкової економіки є інвестиційний клімат, корупція, державне втручання в економічну діяльність, умови початку та ліквідації бізнесу, захист прав власності (наявність рейдерства і недієвість судової системи), функціонування ринку праці (динаміка ринку праці щодо зростання ВВП, умови найму, обмеження заробітної плати) і монетарна політика (рівень інфляції і цінова стабільність з урахуванням державного регулювання цін).

У табл. 1 наведено дані ІЕС по країнах, які виникли на пострадянському просторі. Ці країни на початку 90-х рр. мали однакові стартові умови входження у ринкову економіку. Естонія найефективніше пройшла перехідний період і у 2004 р. приєдналася до Євросоюзу, а з 1 січня 2011 р. – і до Єврозони. За ІЕС Естонія посідає у світі 16 місце і в Європі – 6. Естонія має статус країни з переважно вільною економікою. Вірменія є найбільш успішною за ІЕС серед країн СНД. За цим показником вона займає 39 місце в світі і 16 в Європі, увійшовши до групи країн з помірно вільною економікою. Приклади Естонії і Вірменії свідчать про можливість швидкого здійснення ринкових трансформацій. Порівняння складових ІЕС України з відповідними даними Естонії і Вірменії показує, які мають відбутися зміни в нашій країні, щоб просунутися у напрямку ринкової економіки.

Враховуючи соціальну структуру суспільства і стан ринкового середовища, можна зробити висновок, що в Україні сформувалася кланово-олігархічна монополістична модель економічного розвитку. Безумовно, це не та модель, яку сподівалися отримати громадяни України, коли йшлося про необхідність заміни планової соціалістичної економіки. І це також не та модель, яку обіцяли у виборчих кампаніях політичні лідери.

Вважаємо, що найбільш придатною для населення України, враховуючи наше соціалістичне минуле, є модель соціально-орієнтованої економіки. Водночас слід

реально враховувати сучасний соціально-економічний стан України і усвідомлювати, що соціально-ринкова економіка може функціонувати лише в країні з високим рівнем розвитку продуктивних сил і реально діючими ринковими відносинами. Відповідно перш ніж декларувати про спрямованість наших трансформацій у напрямку побудови соціального ринкового господарства, необхідно наблизитися до рівня розвитку країн з переважно вільною економікою. Це означає, що за рейтингом ІЕС Україна має увійти, як мінімум, у третій десяток світових лідерів, щоб бути поряд із такими пострадянськими країнами, як Литва і Грузія. Щоб цього досягти, необхідно обрати таку модель розвитку, яка б у перспективі дозволила перейти до соціально-орієнтованої економіки.

Таблиця 1 – Складові Індексу економічної свободи у 2012 р. [11]

Складові ІЕС Країни	Свобода заочаткування бізнесу	Свобода торгівлі	Захист прав власності	Фінансова свобода	Свобода від корупції	Фіскальна свобода	Розмір державного втручання через витрати	Монетарна свобода	Свобода інвестицій	Свобода ринку праці
Естонія	75,7	87,1	80,0	80,0	65,0	79,1	38,8	79,3	90,0	56,9
Вірменія	87,8	85,4	30,0	70,0	26,0	89,3	74,9	73,1	75,0	76,6
Україна	46,2	84,4	30,0	30,0	24,0	78,2	29,4	67,7	20,0	51,2
Росія	65,1	68,2	25,0	40,0	21,0	82,5	48,6	66,3	25,0	63,5
Білорусь	71,3	80,4	20,0	10,0	25,0	86,6	34,9	65,3	20,0	77,0
Литва	79,2	87,1	60,0	80,0	50,0	93,6	41,7	79,3	80,0	64,6
Грузія	86,9	89,2	40,0	60,0	38,0	87,8	55,8	74,4	70,0	92,1
Середньо світовий показник	62,9	72,5	42,2	47,3	39,3	74,8	58,1	72,4	49,3	59,8

Такою моделлю є модель наздоганяючого розвитку економіки [12]. Досвід Японії, яка обрала наздоганяючу модель у 50–60-х рр., і Китаю, який здійснює нині розвиток відповідно даної моделі, дає підставу до її основних ознак віднести такі:

- прискорену модернізацію провідних галузей економіки;
- значні інвестиції у людський капітал, розвиток фундаментальних і прикладних досліджень;
- мобілізацію обмежених ресурсів країни на вирішення завдань технологічного прориву національної економіки.

Модернізація економіки здійснюється на основі впровадження у виробництво новітніх технологій. Швидко отримати сучасні технології можливо через закупівлю ліцензій і обладнання, а також залучення прямих інвестицій. Японія вирішила проблему модернізації через закупівлю ліцензій. Китай здійснює модернізацію на основі прямих іноземних інвестицій. Для заохочення зарубіжних інвестицій у Китаї поряд із спеціальними економічними зонами функціонують зони технологічного розвитку. Їх створено для посилення ефективності взаємодії між університетськими і академічними

науковими закладами, фінансовими установами і бізнесом. Зони технологічного розвитку отримали значні податкові пільги. Зокрема, юридична особа, яка інвестувала у новітні технології понад 5 млн дол., може бути частково або повністю звільнена від сплати прибуткового податку [13]. За підсумками 2010 р., у Китаї функціонувало 88 зон технологічного розвитку державного значення (в кінці 90-х рр. таких зон налічувалося 53), а обсяг експорту їх продукції склав 264,8 млрд дол. [14]. Якщо у 90-х рр. китайська продукція асоціювалася з низькою якістю, то у 2007 р. високотехнологічний експорт у промислового експорті Китаю склав 32,8%, що майже дорівнює даному показнику США (32,9%) і суттєво його перевищує у таких країнах, як Японія (23,1%), Франція (22,8%), Фінляндія (20,1%), Швеція (19,2%) і Німеччина (18,8%) [15].

Для ефективного використання закуплених технологій та забезпечення кадрами іноземних інвестицій, а також розробки власних прогресивних технологій необхідно здійснювати вкладення у людський капітал і розвиток науки. За оцінкою Світового банку у Китаї нині сформувалася, аналогічно США, структура національного багатства, в якому 77% припадає на людський капітал, що перевищує аналогічний показник у Німеччині (де він складає 75%), Японії (відповідно – 68%) і Франції (відповідно – 56%) [16]. На жаль, в Україні має місце протилежна, негативна тенденція. За висновками науковців Інституту економіки та прогнозування з 2000 по 2005 рр. в Україні частка людського капіталу зменшилася з 55,7 до 47,21% за рахунок збільшення частки основного капіталу (з 10,7 до 12,7%), природного капіталу (з 32,14 до 35,53%) та фінансового капіталу (з 1,43 до 4,57%) [17].

Фундаментом формування людського капіталу є високий рівень освіти і культури основної маси населення. Якщо розглядати людський капітал як фактор інноваційного розвитку, то його важливим показником є витрати на науку. За рівнем загальних витрат на науково-дослідні і дослідно-конструкторські розробки (НДДКР) Японія і Китай поступаються лише США. За даним показником у 2009 р. на Японію припадало 12,6%, а на Китай – 11,1% світових витрат [15].

Важливою ознакою моделі наздоганяючого розвитку є ефективне використання ресурсів для інноваційного розвитку. Це завдання може вирішуватися при відповідній державній політиці, оскільки ринкові сили в першу чергу спрямовують економічну діяльність на те, що вже є в наявності – природні ресурси. Саме цьому в Україні, за відсутності державної інноваційної політики найбільш конкурентоспроможними галузями, які постачають продукцію на експорт, стали чорна металургія, хімічна промисловість і сільське господарство. Для стимулювання інновацій державою застосовуються фінансово-кредитні важелі. Щоб наздогнати своїх найближчих конкурентів у сфері інновацій (Японію і США), китайський уряд за даними за 2008 р., на 1 дол. затрат на НДДКР надавав податкові пільги у розмірі 0,34 дол. (проти 0,16 дол. – у Японії та 0,07 дол. – у США) [15]. Впровадження новітніх технологій призводить до зниження енергоємності виробництва. Завдяки системі державного заохочення енергозберігаючих технологій у Німеччині і Японії склався найнижчий рівень енергоємності у світі. У 2010 р. енергоємність ВВП Німеччини була на 43,1% менша від середньої по світу, Японії – на 38,4%. До країн-лідерів у сфері енергозбереження наблизилася Польща, у якій енергоємність ВВП також менша на 31,6% від середньосвітового рівня. У той же час енергоємність ВВП України перевищувала світовий рівень у 2,1 рази [18].

Висновки і перспективи подальших наукових розробок. Таким чином, на сучасному етапі для України доцільно обрати наздоганяючу модель економічного

розвитку. Для її реалізації держава має впровадити спеціальні інноваційні програми з відповідним механізмом фінансово-кредитного стимулювання. Необхідно також суттєво збільшити фінансування фундаментальних і прикладних досліджень як за рахунок держави, так і приватного капіталу. Враховуючи схильність українських громадян до грошових заощаджень, важливо посилити мотивацію до довгострокового нагромадження фінансових ресурсів, а головне – забезпечити їх високоєфективне інвестиційне використання. Названі заходи щодо впровадження наздоганяючої моделі економічного розвитку вимагають розроблення конкретної інструментарію їх виконання. Реалізація в Україні наздоганяючої моделі економічного розвитку у перспективі дозволить перейти до моделі соціально-орієнтованої економіки.

Література

1. Мочерний, С. В. Методологія економічного дослідження. / С. В. Мочерний. – Львів : Світ, 2001. – 416 с.
2. Соскін, О. Визначення національної економічної моделі України: порівняльний аналіз можливих альтернатив. [Електронний ресурс] / О. Соскін – Режим доступу : <http://kibit.com.ua/ru/scientific-centre/articles/?view=301>.
3. Экономическая энциклопедия. Политическая экономия / Гл. ред. А. М. Румянцев. – М. : «Советская энциклопедия», Т. 3, Н. : Социологическая школа, 1979. – С. 25.
4. Корнійчук, Л. Я. Історія економічних учень : підручник / Л. Я. Корнійчук, Н. О. Татаренко, А. М. Поручник та ін. ; за ред. Л. Я. Корнійчук, Н. О. Татаренко. – К. : КНЕУ, 2001. – С. 404–413.
5. Стратегія економічного і соціального розвитку України (2004–2015 роки) «Шляхом Європейської інтеграції» / авт. кол. : А. С. Гальчинський, В. М. Геєць та ін.; Нац. ін-т стратег. дослідж., Ін-т екон. прогнозування НАН України, Мін-во економіки та з питань європ. інтегр. України. – К. : ІВЦ Держкомстату України, 2004. – 416 с.
6. Статистичний щорічник «Наукова та інноваційна діяльність в Україні» / Державний комітет статистики України. – К. : ІВЦ Держкомстату України, 2011. – 282 с.
7. Статистичний збірник «Національні рахунки України за 2010 рік» / Державна служба статистики України. – К., 2012. – С. 14.
8. World Economic Situation and Prospects 2011. [Електронний ресурс] – Режим доступу: un.org/en/development/desa/policy/wesp/wesp-current/2011wesp.pdf.
9. Соціально-економічний стан України: наслідки для народу та держави. Національна доповідь / за заг. ред. В. Н. Гейця [та ін.]. – К. : НВЦ НБУВ, 2009. – С. 9.
10. Новий курс: реформи в Україні. 2010–2015. Національна доповідь ; за заг. ред. В. Н. Гейця [та ін.]. – К. : НВЦ НБУВ, 2010. – С. 6.
11. 2012 Index of Economics Freedom [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.heritage.org/index>.
12. Национальная экономика : учебник ; под ред. П. В. Савченко. – М. : Экономистъ, 2006. – С. 75–77.
13. Специальные экономические зоны Китая [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.managment.aaanet.ru/economics/zoni-kitaya.php>.
14. В Китае – 88 государственных зон развития высоких технологий [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://expert.com.ua/68752-v-kitae-88-gosudarstvennyx-zon-razvitiya-vysokix-technologij.html>.
15. R&D Magazine, 2010 Global R&D Funding Forecast [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://www.youngscience.ru/files/Diagrammi_ROGOV.doc.
16. Факторное преимущество [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.buildingz.org.ua/index.php?productID=566471>.
17. Бобух, І. М. Оцінка національного багатства у контексті міжнародного досвіду / І. М. Бобух // Економіка і прогнозування. – 2011. – № 2. – С. 36.
18. Энергоемність ВВП [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://uk.wikipedia.org/wiki>.

Отримано 08.09.2012 р.

Становление национальной модели экономического развития Украины

**ВАДИМ ИВАНОВИЧ САПИЧ*,
НАДЕЖДА НИКОЛАЕВНА САПИЧ****

* кандидат экономических наук, доцент, профессор кафедры социально-экономических дисциплин Сумского филиала Харьковского национального университета внутренних дел, ул. Мира, 24, г. Сумы, 40007, Украина, тел.: 00-380-542-330318, e-mail: visapich@yandex.ru

** кандидат экономических наук, доцент, доцент кафедры теоретической и прикладной экономики Сумского национального аграрного университета, ул. Кирова, 160, г. Сумы, 40021, Украина, тел.: 00-380-542-222448, e-mail: nadejdasapich@yandex.ua

Одной из составляющих успеха стран, которые создали значительный экономический потенциал и обеспечили для своего населения достойную жизнь, стало избрание ими эффективной национальной модели экономического развития. Следовательно, для экономики Украины актуальным является изучение опыта стран-лидеров, чтобы с учетом исторических, социально-экономических и национальных особенностей нашей страны определить целесообразную модель экономического развития. В статье показано, что за свыше 20-летний период в Украине сформировалась специфическая экономическая модель, которая не отвечает тем ожиданиям, которые мы имели в начале рыночной трансформации. На основе анализа определяющих черт национальных моделей современных ведущих стран обоснована целесообразность внедрения в Украине догоняющей модели развития. Данная модель в перспективе позволит перейти Украине к обществу с социально-ориентированной экономикой.

Ключевые слова: догоняющая модель развития, инновационная модель развития, модель устойчивого развития, национальная модель развития, переходная экономика, социально-ориентированная экономика.

Mechanism of Economic Regulation, 2013, No 1, 78–87
ISSN 1726-8699 (print)

The Formation of the National Model of Ukraine's Economic Development

**VADIM I. SAPYCH*,
NADEJDA M. SAPYCH****

* *C.Sc. (Economics), Associate Professor, Professor of the Department of Socio-economic Sciences, Sumy Branch of the Kharkiv National University of Internal Affairs, Mira Street, 24, Sumy, 40007, Ukraine, phone: 00-380-542-330318, e-mail: visapich@yandex.ru*

** *C.Sc. (Economics), Associate Professor, Department of Theoretical and Applied Economics, Sumy National Agrarian University, Kirova Street, 160, Sumy, 40021, Ukraine, phone: 00-380-542-222448, e-mail: nadejdasapich@yandex.ua*

Manuscript received 08 September 2012.

One component of the success of the countries that have created significant economic potential and provided for its people a decent life, was the election of an effective national model of economic

development. Therefore, Ukraine's economy is an important to study the experience of leading countries, having regard to the historical, social, economic, and national characteristics of the country to determine the suitable model of economic development. The article shows that, for over 20-year period in Ukraine has formed a particular economic model that does not meet the expectations that we had at the beginning of market reforms. The expediency of introduction in Ukraine of catch-up model of development is based on analysis of the defining features of national models of today's leading countries. This model will later allow Ukraine to move to a society with a socially oriented economy.

Keywords: catch-up model of development, innovative development model, model of sustainable development, national development model, social-oriented economy, transition economy.

JEL Codes: E60, N14, O11, P21

Tables: 1; Figures: 2; References: 18

Language of the article: Ukrainian

References

1. Mochernij, S. V. (2001), Methodology of economic research, Lviv, Svit. (In Ukrainian)
2. Soskin, O. (2011), The definition of national economic model of Ukraine: a comparative analysis of possible alternatives, <http://kibit.com.ua/ru/scientific-centre/articles/?view=301>. (In Ukrainian)
3. Economic encyclopedia. The political economy. (1979), Editor in Chief A. M. Rumyantsev. Moscow, Sovetskaia encyclopedia, v.3, N.: Sociological school, 25. (In Russian)
4. Kornijchuk, L. I., Tatarenko N. O., Poruchnik A. M., others (2001), History of Economics: Textbook, ed. L. I. Kornijchuk, N. O. Tatarenko. – Kiev, KNEU, 404–13. (In Ukrainian)
5. The strategy of economic and social development of Ukraine (2004–2015) “The Way of European integration” (2004), composite author: A. S. Halchynsky, V. M. Geyeyts, and other National Inst. of Strategic IU., Inst. of Economic Forecasting, NAS of Ukraine, Ministry the economy and on issues of European integr. of Ukraine. Kiev, The Publishing House State Statistics Committee of Ukraine. (In Ukrainian)
6. Statistical Yearbook “Scientific and innovation activity in Ukraine” (2011), Kiev, The Publishing House State Statistics Committee of Ukraine. (In Ukrainian)
7. The statistical publication “National accounts of Ukraine to 2010” (2012). Kiev, The Publishing House State Statistics Committee of Ukraine, 14. (In Ukrainian)
8. World Economic Situation and Prospects 2011. (2012) http://unctad.org/en/docs/wesp2011_en.pdf. (In English)
9. The socio-economic condition of Ukraine: implications for people and the state. A national report submitted (2009), General Edition V. M. Geyeyts [and others], Kiev, NVC NBUV, 9. (In Ukrainian)
10. New course: reform in Ukraine. 2010–2015. A national report submitted. (2010), ed. V. M. Geyeyts [and other], Kiev, NVC NBUV, 6. (In Ukrainian)
11. 2012 Index of Economics Freedom. (2012), <http://www.heritage.org/index>. (In English)
12. The national economy (2006), ed. P. V. Savchenko, Moscow, *Ekonomist*, 75–77. (In Russian)
13. Special economic zone of China. (2012), <http://www.managment.aanet.ru/economics/zoni-kitaya.php>. (In Russian)
14. In China – 88 state of the development zones of high technologies. (2012), <http://expert.com.ua/68752-v-kitae-88-gosudarstvennyx-zon-razvitiya-vysokix-texnologij.html>. (In Russian)
15. R&D Magazine, 2010 Global R&D Funding Forecast (2012), http://www.youngscience.ru/files/Diagrammi_ROGOV.doc. (In English)
16. Factorial advantage (2012), http://www_buildingz.org.ua/index.php?productID=566471. (In Russian)
17. Bobukh, I. (2011), “An assessment of the national wealth in the context of international experience”, *Ekonomika i prognozyvannia*, 2, 36. (In Ukrainian)
18. The energy intensity of GDP (2012), <http://uk.wikipedia.org/wiki>. (In Ukrainian)